

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu kobotu w Šmolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Na šwjatu Božu Trojizu. Romš. 11, 33—36.

Šwjedzeń šwjateje Trojizy šdobnje šchesczijanška zyrkej šwjeczi — ł wobšamknjenju wyšokich rócnych časow zyrkwineho lěta a š dobom wuhladujo na jeho druhu tak mjenowanu nješwjedzeńsku položju, kotraž je čas njedzel wo šwjatej Trojizy. Trojeniczi Bóh je nam šwoje wulke Bože štutki šjewił, kaskež hodny, jutry a šwjatki pschipowjedachu, duž šo dženska šradujemy, šo jeneho Boha mamy, kotrehož šnajemy, kotryž je š nami rěczal a nam šo podawał, kotrehož jako Trojeniczkoho š modlenjom šhwalimy a čžesczimy. Wón je žórło, študzeń a rěka našeho šboža. Mójsaš, muž Boži, na prošy šlubjeneho šanaanškeho kraja štejo, se špodžiwanjom pošnawa: „Požohnowany šy, Šsraelo! Šchtó je tebi runy? o ludo, kotryž ty psches teho šnješa šbóžny budžesč, kotryž twojeje pomozy šchit a twojeho dobyczja mjecz je (š. Mójs. 33, 29).“ Duž „wyštajczje temu šnješej, wschitkón šwět! Pošnajczje, šo tón šnješ šam Bóh je! Wón je naš šczinił, a niz my šami, šo bychmy jeho lud byli, a wozzy jeho paštwy.“ My jako štawy noweho šluba š pokornym modlenjom rjekłmy: „D žohnowane šy, šchesczijanštvo! Šchtó je tebi runy? ty ludo, kotryž psches šesom šhryšta šbóžny budžesč, kotryž šy se šwjatym Duchom a psches njeho twojeje pomozy šchit a twojeho dobyczja mjecz dostał! —

Našcha šwjedzeńška epistola je šhwalbny šherlusch japošchtola šwjateho šawoła, we šwjatym špodžiwanju nad

wodženjom a šudženjom Božim šanošchowany; wschě bėdženja a potajništwa Božeho kraleštwa, wschě nještadne a rěšne šynki časnosćje, wschě tyschne a štysšne praščenja čžłowštwa a štwórby wuklinečja do teho jeneho, wulkeho, dobywaršyžny wyštazeho wotmolwjenja: „Wot njeho a psches njeho a we nim šu wschitke wězy! Šemu — trojeniczkemu Bohu — budž čžesč do wscheje wěcznosćje! Šamjeń.“ Šalleluja! —

Tak š pokornym modlenjom štupmy psched:

Šbóžne potajništwo šwjateje Božeje Trojizy, kotrež je žórło, študzeń a rěka — našeho šboža!

1. Žórło je ša naš šbóžneho šboža potajništwo šwjateje Božeje Trojizy. Bjes šjewjenja Božeho ničšo nje-wěmy; „kak ł njedopytanju šu jeho šudženja a ł nje-wukšlėdženju jeho pucze!“ — šnješowy japošchtol š modlenjom wušnawa psched bohatštwom Božeho pošnacza w šhryštufu štejo, na Bože pucze š čžłowštwom a š Šsraelom, Božim ludom, šladajo, kak Bóh, runjež je čžłowštwom do hrěcha šapadnyło, a runjež je Šsraelšti lud šo do štaženja wot Boha šabludžil, tola se šabludženja a se šmjercze hrěšnitom wuwjedže a wumozje ł towarštwu a ł šbóžnosćzi se šobu.

To njeje žana čžłowška mudrosć, ale je wěczna Boža mudrosć teho, kiž praji: „Moje myšle nješku wasche myšle, a wasche pucze nješku moje pucze. Ale tak wjele wyschšche njebjeka šu, dnyli šemja, tak šu tež moje myšle wyschšche, dnyli wasche myšle, a moje pucze, dnyli wasche pucze.“ — Duž: „D kasja šłubokosć teho bohatštwu, woboje teje mudrosćje a wědomnosćje Božeje!“ Džiwny je Bóh! Wón, kotryž bydli we šwětke, do kotrehož ničšo štupicz

njesamóže, wón chze pschincz a wobhydlenja czinicz we wutrobach Sesufowych muczobnikow, kaž psches profetu praji: „Riž ja we wysofosczi a we swjatnizy bydlu a pola tych, kotřiž su roslamaneho a ponižneho ducha, njebo je mój stol a semja podnožk mojih nohow, kajki dom dha chzeće wy mi natwaricz? Za pohladam na hubjeneho a kotryž je roslamaneho ducha a kotryž so boji psched mojim słowom.“ Ale wysokeho snaje wón i daloka, a sa nasch czělny, psches hrěch saczmity rosom sakryje wón so do czěmnosće, kaž prajił je, so chze w czěmnosći bydlicz. „Woprawdže, ty so potajny Bóh, ty Israelski Božo, ty Sbožniko!“ — hižo Sesajaš praji, a Khrystuš khwali teho Wótza, kotryž je to psched mudrymi a rosomnymi potajil a jo njerosomnym sjewil; „pschetož nihtó njesnaje Wótza, khiba Ssyn, a komuž jo Ssyn chze sjewicz.“ — Wy potajnstwo Božich puczow njerosomnym, dokelž bjes sjewjenja Božeho w Božim słowje Božu mysl a radu njesnajemy, — teho dla rěka: „Schto je teho Snjesa mysl pónal? abo schto je jeho radziczel byl?“ Duž njerjekn, o człowče, i Naemanom: „Sa kabi myslach, profeta Boži dyrbial tať a tať czinicz“, abo i Pětrom, kotryž i džitnym widženjom wschelafeje jemu i jědži poskiczenje směriny wo Božej hnadneje radže i pohanami pomuczeny wurasy: „Nihdy niz, Snježe!“ — Tež njepraschej so pschi Božim wodženju swojeho žiwjenja a wustupowanju jeho Božeho kralestwa njenušnje a njewuščnje došč: Čžoho dla? Čžoho dla? Bóh cze sa radziczela njetrjeba; wón swoje pucze bjes tebe wobstara! Dele i hordosneho stejiczeča, dele na koleni i modlenju a horje i Wótzej do kłina a i jeho wutrobje, kaž so džěšču Božemu słuscha, — to jeniczy je prawe a požohnowane sadžerženje psched potajnstwom Božich puczow! — A kaž Bóh bjes nascheje rady sam mudry je a wscho sbóžnje wodži, tať czini to tež bjeje wscheje nascheje wusdateje sa- słuzby. Pschetož swjaty Pawol potracuje: „Abu schto je jemu schto prjedy dať, so by so jemu sašo saplaczilo?“ Jenje džě njech njerěka, kaž pola roboczanom: „Schto nam sa to budže?“ Ně, dele do ponižnosće, so pschi pónawanju a saczuwanju swojeje njehódnosće nawuščjemy se słowami katechisma wusnawacž: „A to wschitko czini wón i luteje wótzowskeje, bójsteje dobroty a smilnosće, bje wscheje mojeje sa- słuzby a dostojnosće! Sa to wschitko ja so jemu džakowacž, jeho khwalicz, jemu słuzicz a jeho posłuchacž winojty so. To je sawěščje wěrnno!“ — Bóh sam je žórlo nascheho sboža.

2. To dale pať wotkrywa a wotewrja nam so w Ssynu Božim! „Sawěrnje, wulke je to potajnstwo Božej sa- słuzby: Bóh je sjewjeny w czěle! We nim běsche žiwjenje a to žiwjenje bě człowjekow swětlo“, we nim je lubosć so sjewila a Boža lubosć je sbóžnosć człowjekow! We nim je so to słowo, kotrež pola Boha a Bóh běsche, czělo scžiniło a bydlešche mjes nami a swědczešche: „Schtož mje widži, tón widži teho, kiž mje pónal je“. Bože narodženje do człowstwa we Khrystušu, podacze Božeho Ssyna do smjercze i wumóženju sa hrěšny swět, je jadro a serniczka wscheho sjewjenja a wustupowanja Božeho, — to wostanje ta studžen, i kotrežež nam sbože a sbóžnosć so poskiczuje. Pschetož „na tym je so sjewila ta lubosć Boža i nam, so Bóh swojeho jeniczkeho narodženeho Ssyna je do swěta pónal, so bychmy psches njeho žiwi byli.“ Sdyž „njeje sam swojeho Ssyna pschepuščezil, ale je jeho sa nať wschitkich podal, kaha by wón tež njechal i nim wschitko nam hnadne dacž“, — haj, swoju zylu wutrobu, swoje zylke žiwjenje, swoju mysl a radu nam polnje pónacž dacž? Wschaf Khrystuš sam praji: „Sa so tón pucz, ta wěrnosć a to žiwjenje!“ — mjenujzy teho dla pucz, dokelž je žiwjenje sa nať psches wumóženje, a teho dla pucz, dokelž je wěrnosć sa nať psches sjewjenje. Duž nihtó njepschindže i Wótzej, khiba psches Ssyna! — Na tónle słowny pucz, kotryž Khrystuš je, wschě pucze Bože do Khrystuša a po Khrystušu wuběža. Duž i wumóženja a sje-

wjenja we Khrystušu swětlo na wschě pucze Bože pada, kiž bjes njeho potajne a sawrjene wostanu, kaž žórlo njesnate a samknjene je bjes wustupowanja, a shromadženja do wotkryteje studnje. Studžen sboža a sbóžnosće sa człowstwo je tať w Ssynu Božim wotkryta a wotewrjena! —

3. Rěka žiwjenja pať, se žórlo a studnje wustupowaza, je Boži swjaty Duch, kotryž wot Wótza a Ssyna wuswadža. Pschetož tať wěrnje hacž tón Snjes praji: „Nihtó i Wótzej njepschindže, khiba psches mje!“ — runje tať wěste je, schtož jeho japoschtoł wobswědczi: „Nihtó njemóže Sesufej Snjes rěfacž, khiba psches swjateho Ducha!“ Wón nať psches ewangelijon powoła, se swojimi darami rosčwěczi a w prawej wěrije wuswjećzi a sčerzi, so ponižnosć a spokojsosć pschi Božim potajnym a džitnym wodženju a sadžerženju nawuščnywschi pokutnje wusnawamy: Niz hódny! niz hódny! „Niz nam, Snježe, ale twojemu mjenu daj khwalbu, twojeje hnady a prawdy dla!“ — Kschesczijenjo móža nětko se swjatym Pawolom prajicž: „Schtož žane wofo njeje widžilo a žane wucho njeje klyšchalo a do žaneho człowjeka wutrobny pschischlo njeje, schtož Bóh je pschihotowal tym, kotřiž jeho lubuja, nam je to pať Bóh sjewil psches swjateho Ducha; pschetož tón Duch pschepyta wschitke wězy, tež tu hlubosć teho bójstwa.“ Teho dla wusnawamy: Sa wěry, so mje Bóh stworil je; ja wěry, so Sesuf Khrystuš mój Snjes je, kotryž je mje wumohl; ja wěry, so je swjaty Duch mje wuswjećzil a chze mje i dokonjenju pschi horjestaczu czěla a we wěcznym žiwjenju dowjesč. — D kajke swětlo a njebjeska słoncžna jasnosć pada wot tam na wschě kschesczanowe pucze, hdyž prajicž móže: „Wot njeho a psches njeho a we nim (abo: i njemu) su wschitke wězy!“ — Wschaf dyrbi jemu i lěpschemu słuzicz, a swjaty Duch jeho i Bohu a Wótzej, psches hrědnika a wujednarja, Sbožnika Sesom Khrysta, milemu a lubemu, pokasuje, wabi a czehnje, doniž jeho njeje na kónz wěry dowjedł, kotryž je duchow sbóžnosć. Wón je ta rěka, kotraž žiwjenje, woschewjenje a sbóžnosć i Boha psches Sesom Khrysta do woboheho, psches hrěch skazeneho, tradazeho a lacžneho a bjes Sbožnika shubjeneho a satamaneho człowstwa nješe a wulitwa. Psches swjateho Ducha so kschesczan do Khrystušoweho snamjenja pschekrafnja a i swobodže Božich džěczi a i herbej krafnosće Božeje ponowja a w dokonjenju dyrbi so we wumóženym wobnowjena podobnosć Boža a knjeistwo nad stworjenjom junu jasnje blyščezicž. To je wotpohladanje, samer a kónz Božich puczow i człowstwom! —

Duž khwalbný khěrlusč se swjatym Pawolom sanojchujmy: „D kajka hlubosć teho bohastwa, woboje teje mudrosće a wědomnosće Božeje!“ a wobsamknimy i jeho wyskanej: „Semu budž czešč do wěcznosće!“ — Niz mēnkowacž chzem, ale pokornje so modlicž, niz dwělowacž, ale wěricž, niz symni a rosrišni nasdala stejecž, ale i polnej mozu lubosće wopschijecž teho, kotryž je nať lubowal a nať lubuje a nať lubowacž chze do wscheje wěcznosće! — Žórlo, studžen a rěka nascheho sboža je sa nať sbožownych a požohnowanych samlutki Bóh trojeniczki, kotryž je nať stworil, wumohl a wuswjećzil a junu na wěcznje nať pschekrafn! — Semu, Wótzej, Ssynaj a swjatemu Duchaj, swjatej wysozy khwalenej a sbóžnej Trojizy, budž czešč do wěcznosće! Samjen. Halleluja!

Haj, „Wješčelce, ludžo, so w jeho mjenje;

Wón wulke džiwny czini sam!

Wschitko, schtož wodny ma, spěwaj rjenje,

Budž Bohu khwalba tu a tam;

Wy džěczi Bože, wyskajce,

Džak Bohu Snjesaj dawajce! Halleluja!“

Samjen.

Křehesćijian pšched hlubokoscju bójstwa.

(Romsk. 11, 33—36.)

Hlób (S. Bohmeyer, czo. 205): Posběhuj s khwalenjom Kņesja mi, sbožowna duscha! — abo (561): Ssy dha, o Jesu, mi zyle to wobliczo sřhowat? —

Boha khwal s modlenjom, duscha, mi Trojenicžteho;
Bórko a studžeń a rěka je sboža wón wscheho!
Stworil wón cze, Wumohl a wuřwjeczil je;
Džakownje posběhuj jeho! —

Kajta řo hlubina wotewrja bójstwa pšched nami;
Mudrosć a wědomnosć Boža je džiwna nad nami!
S ponižnosću Nječ jeho pšchekrařnjeju
Stworjenja Bože wsche s nami!

Ssudženja dopósnacž nihdy řo njehodža jeho,
Wubłědžicž njedadža pucže řo potajne jeho;
S pokornosću Pšched jeho spodžiwnosću
Do procha padaj pšched njeho!

Schtó je hdy Kņesowu dopósnal myřl a radu?
Schtó je byl radžiczel jeho, schtó sařlužil hnadu?
Schtó jemu dal Prjedy schto? schtó namakał,
Kak mohł wuńcž hrěřchnemu padu?

So je nař stworil a wumohl a wuřwjeczil s pada,
— Wřhitko je džiwna a bohata Kņesowa hnada!
Bóh je wón naš, Bowołak t sbožnosći nař,
— To jeho Boža je rada!

Wot njeho, pšches njeho, we nim je žiwjenje
wschitko! —
Zemu do wěčnosće s modlenjom bajmy czeřcž nětko;
Halleluja! Nječ jeho pšchipowjeda
Radořtnje stworjenje wschitko!

Graduj řo, — posřakuj, semja! řo poklonjej, zyla
Njebjeska sbožnych a jandželow sbožowna byla!
Trojenicžki Bóh wschał řo pšchekrařnja czi,
So by czeřcž jeho ty byla! —

U.

Sažne wobroczenje.

Wěrne a wužitne powjedańcžko se starřcheho cžaka.

(Stónčenje.)

Cžak, řo na pucž podacž, řo pšchibližowasche. Sa džěch
pořledni křócž na njebocžicžku pohladacž. Zeje wobliczo bě, kaž
by řo řadowala, so je řwět wopuřchcžila. To řwědczeřche wo
pořoju dusche pšchi jeje wotřalcžehnjenu. Wona bě, kaž je to
waschnje, s wěnzami a rózemi wupuřchena. Tute rózje dyrbjachu
drje řwjadnyč; ale ja pomuřlich řebi na paradis, hdžež njewjadle
rózje řcžēja a hdžež bě jejna njewmjertna duscha t temu řabatnemu
wotpocžinkej pšchicžla, kotryž je wotřajeny Božemu ludu. (Hebr. 4,
9.) Sa dopomnich řo na jejne pořlednje řłowa: „Smjercž je
póřrjeta do dobyčža!“ a te mje džiwnje wotřchewichu. Žako
pomału wot řaschcžja džěch, prajach řam pšchi řebi: Moja luba a
czeřcžena řotra, měr budž s tobu a s mojej duschu, hacž budžemoj
řo w křařnosći tamneho řwěta řařo widžecž!

Runje řaspěwachu ji domach rjany řhěrluřch. Sa buch jara
rjenje se řwójich myřlow njenadžuizy wubudženy, jako řlyřchach,
řo řmjertnemu řhěrluřchej zunje na pořauny duja, řchtož běchu
někotři wot Marijnych pšchecželow řřasali. Ach, řmjertny řhěrluřch,
s lubořnym hłokom pořaunow pšchewodžany, kak rjenje tón křincž!

Kak džiwnje hnuwa wón wutrobu! Kak žiwje dopomnja nař na
tón cžak, hdžež budže křincžecž rjenje w cžichej wěčnosći!

Šnydom na to podachmy řo na pucž. Tuto pšchewodženje
bě tež wotřebje teho dla tak rjane, dořelž běchu pšchewodžerjo
s wjetřcha woprawdže pobožni a bohahojasni ludžo. Nařch pucž
bě něřchto pšches poř hodžiny dolhi a my džěchmy řhětro pomału.
Šnydom řa cžěłom džěřchtaj starřchej*. Taj wobohaj staraj pořulenaj
cžłowjekaj plakařchaj jara s hluboko hnutej wutrobu. Zeju na-
pohlad řbudži we wřchitřich řacžucžja lubořcže, czeřcžjenja a řelnitwořcže.
Sa nimaj džěchu druřy pšchecželjo, na to dobri řnacži a druřy
daliřchi pšchewodžerjo. Duzy po pucžu řpěwachu řařo někotre
řhěrluřche poř řchucžkach a dujach na pořauny. Sa njemóžu se
žany řłowom wopiřacž, kak mi w duschi bě, hdž to nutrne
řpěwanje řmjertnych řhěrluřchow a lubořny hłob pořaunow řlyřchach.
Ženje, ani prjedy ani po tym njeje mi tak bylo. Sa dopomnich
řo na stare cžakř a na staru pobožnosć, a budžich chžyl, řo by
prawje wjele tajřich pšchewodžerjom bylo. Tajte řpěwanje rjaných
řhěrluřchow je zyle řhmane, nutnořcž wubudžicž a řđeržecž a
lubořcž t Božemu řłowu do wutroby pořdžicž. Tež hudžba je
lubořna a křařna wěž, hdž řo pšchi Božej řlužbje prawje nałožuje.

My pšchindžechmy s cžěłom pšches jenu wjeř. Na wřchěch
řtronach řtejeřche wjele ludži, řiž běchu se řwójich domow wuřchli
na cžěło hladacž. Wřchitzy řtejachu jara cžiřche a řměrom a na
wřchěch woblicžach bě widžecž, w řařtej czeřcži njebocžicžka mloda
řchescžijanka wřchudžom řtejeřche, a řařti wutrobnny džěl wřchitzy na
jejnym řahim woteńdženju řjerichu.

Žako řo t B. pšchibližowachmy, pořčachu řmjertne řwonny
řwonicž, a to našche wutroby s nowa hnu. Njedalořo wot zyrřwoje
wotřachmy s cžěłom řtejo a jow pšchindže nam nowy řnjew duchowny,
duchapořny a prawy ewangelski předař, se řchulu napřchecžiwu. Řo
křótkim řhěrluřchu, kotryž řchula tudy wuřpěwa, džeržesche wón
woprawdže křařne wotpřochenje na řaložku řłowom ředmeje
řchucžki 500. řhěrluřcha:

Schtóž pobožny je,
Tón t žiwjenju dže,
Hdyž hubjenořcž wscha
Pšches sbožnu řmjercž řhinje a řtónčenje ma.

Žana wutroba njebě, řo njebny pšchi jeho řłowach hluboko
hnuta byla, žane woko, řo njebny řlyřy roniko. Žako t rowu
pšchindžechmy a nětko cžěło našcheje lubowaneje pšchecželnizy do
rowa puřchcžachu, řpěwachu řchucžku:

„Kak cžiřche da řo tu do rowa lehnycž,
Hdyž duscha leži pařrjej we křinje
Chže řmjercž a hela tu řo na nju řběhnyč,
Tón pařtyř dobudže řam na řmjercži.
Hdyž cžěło řhubi hibanje,
Dha duscha tola žiwa je do wěčnosće.“

Tu bě řebi Marja řama wuřwolila. Wřchitzy běchu pořni cžicheje
nutnořcže, wřchitzy hladachmy řa nej s wěřtej nadžiju wjeřeleho
křařneho horjestawanja. — Tež w zyrřwi, do kotrejež na to řa-
řtupichmy, řnježesche řwjata cžiřchina a hluboka nutnořcž. Mój
text bě: „Žene je nuřne. Marja pař je řebi dořny džěl wu-
řwolila, kotryž wot njeje wřaty njebudže.“

Tak bu na řhwilu řawěřch džěłenja řapowěřcheny. Marja je
tutón řwět wopuřchcžila a my ju wjazy widžicž njebudžemy. Me

* Macž wumrje nědže řa poř řeta poř řwojej džowzy, a ja řlynje wěřju,
řo je ji Bóh hnadny byl a ju t řebi do njebjeř wřak. D řo bychu wřchitke
wobrocžene džěcži tak řwěru na wobrocženju a sbožnosći řwojeju starřcheju
džěłalo a řa nejju řo modłile kaž Marja! — Nan bě poř řmjercži macžerje
hiřchcže někotre řeta žiwy a puřchcže řwoje stare řeta s tajřim řadžerženjom,
řařtež ewangeliu řchryřřuřowemu pšchitřej. Nětk pař je wón tež s macžerju a
s džowlu w řaju najčřiřcžicžcheje rabořcže řařo řjednocženy, hdžež cži řwjecži
Boži wěcžnje pšchewowaju.

na budnym dnju ho wona t pravizy hwojeho Wumoznika hjewi jako dziv jeho hnady a wopomnjenje jeho hmilnosce.

Luby cztarjo, khudy abo bohady, hjewimy ho my junu tez tak psched nim? Ssmj t tamnej kwapnej draftu, t pravdosczu Wumoznika, wobleczeni? Ssmj pschibohow hweta wopuszczili, so bhchmy ziwemu Bohu hamemu pluzili? Spoinawamy hwoju nje-dostojnoscz a wobroczamy ho khwatajzy t polnosczu Wumoznika, so bhchmy t njej wschitzu hnadu sa hnadu a m6z, Doze dzecz bicz, brali? Ssmj w nim, wot njeho, psches njeho a t nim ziwu? Ze won nam wschitko we wschitkim? Ssmj jako czi shubjeni, ale saho namakani, jako czi, kiz bhchmy wumrjeli, ale hlaj, my hmy stanyli?

Cztarjo, kiz hmy ty khudy, hlaj! Marja be khuda dzowka a dzecz khudeho muza. W tym hmy jej runy. Me hmy ji tez runy w jejnym bohastwoje? Ssy ji podobny, kaz wona Khrystuskej podobna besche? Ssy psches weru bohady? Masch sa hebje pschihotowanu fronu? Wihy twoja wutroba na njebieskich kublach? — Seli niz, cztaj tuto powjedanczko hischce junu, a modl ho wutrobnje, so by tu krafnu weru, kotruz Marja mejesche, dostal. Lubjesch-li ty Sboznika, kotruz je Marju wumohl, a pluzisch-li jemu: dha budz t tobu hnada, hmilnoscz a mer wot Boha, nascheho W6tza, a nascheho Knjesa Jesom Khrysta. Se-li tebi tuto powjedanczko wazne bylo a chzesch-li tez ty ton dobry dzel dostacz: dha pr6zuj ho wo pramu pokutu a ziwu weru, hoit bjes pschestacza sa hwjeczenjom, dopjelnej hweru hwoje pschipluschnosce, swuczuj ho, so by mel hwedomnje bjes poroka psched Bohom a psched ludzimi wschudzom a hwoju duschu we hwjatej sczerpliwosczu sdzerzal, a spusczcej ho we wschem na teho Knjesa. Ty hmy hwernej w6rzajej schesczijanzy hovu t rowu byl. D dha wschaf pl6dz tez ty sa Jesuhowymi stopami a wostan na tym puczju hwerny hacz do hmjercze: dha tez tebi wescze junu l6b padnje na wjekele mestno, tebi ho rjane herbstwo dostanje!

Handrij Lubjenski (rodz. 1790 w Nachlowje, t 1840 jako pastor primarius w Budyschinje).

Sswjaty W6tczenasch.

W6tcze nasch, kiz ty hmy jeno
Prawy w6tczez hjewil ho.
Sswjeczene budz twoje mjeno,
R nam pschindz twoje kralestwo.
Kaz ho stawa twoja wola
W njebju, tak tez na semi;
Twoja miloscz njech wschaf tola
Wsch6dny khl6b nam wobradzi.
Nasche winty tez nam wodaj,
Kaz my hwojim winikam;
A tw6j schkit, to hnadnje dodaj,
Njedaj spytowanju t nam.
St6ncznje njesapomn wschaf teho:
Wum6z nas wot wscheho sleho.
S kralestwom czi wostanje
M6z a czescz do w6cznosce!
Hamjen. F.

Wschelake t bliska a t daloka.

— Sa6dzenu hrjedu mejesche ho nal6tnja konferenza herbstkich duchownych w Budyschinje. Knjes pschedhnda farat Jakub besche sadzewany, shromadzisnu wodzicz, dokelz mejesche ton hamy dzei w Lipsku we hlownej shromadzisnje pohanskeho misjonstwa pschednosch dzerzecz t 200 l6tnemu wopomneczu misjonara Ziegenbalga,

kiz je hmy nascheje Lutzizy. Knjes mestopschedhnda, farat Mrosaf t Grodzischcza, wotewri t nutrnej modlitwu naschu konferenzu. Se hlowami lubosce spominasche na minjenje knjesa fararja em. G6lcza a t jeho czechnemu dopomneczu wschitzu pschitomni postanychu. Knjes farat Matek-Bartski pscheproschowasche na misjonstki hwjedzen sa pohanske misjonstwo, kotruz budze ho 12. junija popoldnju w Barcze hwjeczicz. Knjes farat Waltar t W6plinka smje herbste a knjes farat Berg t Budyschina nemste misjonstke predowanje. Knjes mestopschedhnda nam6wja dale tez t bohatelym wopytej Gustav-Adolfskeho hwjedzenja, kiz budze ho 10. julija w Mjeshwaczidle hwjeczicz. Tam smje knjes superintendenta Dibelius t Drahdzan nemste a knjes farat Domaschka herbste predowanje. Kecz ho dale wo njedostatku, kotruz je ho we wschelakich wošadach pokasal, so nowe baby ani ho pola hwojeho duchowneho nje-pschedstaja, so by jim nusne rozpokasanje sa zyrwinstke pschipluschnosce jich pomolanja dal a so ho duchowny pschi wu-swolenju noweje baby ani wo hw6j nahlad njeprascha. Knjes pschedhnda budze proschenny, so by rtnje t knjesom hamstkim hetmanom poreczal, so mohlo ho njedostatkej wotpomhacz.

Ho tym pschindze rosr6czowanje na nowu agendu. Pschede wschem wupraji konferenza hwojemu pschedhndze, knjesej fararjej Sakubej, jenoh6bnje hnuty dzal sa wopornive dzelo a pr6zowanje, kotrez je dokonjal sa nasche herbste wošady t wudawkom noweje herbsteje agendy. Dlejsche rosr6czowanje mejesche ho wo tym, kak ma ho se spewanjom kh6rluscha w6ry we hlownej Bozej hw6zby dz6rzecz. Najprjedy ho na to dopomni, so w naschich herbstkonemstkich wošadach njeje nusne, jon k6zdu njedzelu spewacz, dokelz je jow dawolene Božu hw6zbu, kaz hacz dotal dla pobrachowazeho czaša po pschit6tczenym wachnju dz6rzecz. Sdyž pak ho spewa, wschaf ho da 11. kh6rlusch, hdyž dyrbi jon wošada stejo spewacz, psche dolhi bicz, dokelz be knjes farat em. Urban h6zom w „Womhaj W6j“ k6tsche nacziiski kh6rluscha podal, kotrez budza ho na papjetkach t pschipołożenju do herbstkich spewarskich czischczecz a konferenza t temu wošebitu komishju pomjenuje. Dokelz h6bi Macziza Sserbsta historiju herbstkeho homiletiskeho seminara do Czahopisa žada, ho knjes farat Rischjan sw6lniwy wupraji, ju sestajecz. Tak je nascha herbsta konferenza hwoje nal6tne sthadzowanje m6la, w kotrez hmy w bratrowskim rosr6czowanju wo naleznosczach naschich herbstkich wošadow jednali a wuradzowali. W6h luby Knjes sdzerz tez dale wazne skutkowanje iuteho bratrowskeho sjednoczenja t duchownemu sbožu naschich herbstkich wošadow.

Daliske dobrowolne dary sa wbohe armeniske h6roty t pomozh w ushy:

S Mjeshwaczidlskeje wošady psches knjesa fararja Sakuba:
Wot Schneiderez w Rchahowje t slotemu kwapnej . . . 6 hr. — np.
S Buleczanskeje wošady psches knjesa fararja Kubizu:
M. t W. 1 " — "
S. t R. 3 " — "
M. t B. 10 " — "
F. t B. 1 " — "
S. t B. 1 " — "
M. t B. 1 " — "
R. t R. 6 " — "
S. t B. — " 50 "
B. t B. 1 " — "
S. t L. 3 " — "
S. t R. — " 50 "
M. t R. 1 " — "
F. t C. 1 " — "
B—ez dzowka se ž. 1 " — "

Shromadze: 37 hr. — np.

W mjenje wobohich h6rotow wutrobnny dzal.

G6lcz, redaktor.